

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΝΟΧΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΥΤΗ την τραγική ίστορία μου στη διηγήθηκαν έδω και λίγες μέρες πλέον ήσχαν των παλαιών πολεμωτών τὸ βράδυ πον γιωστάζε οὖτος τὸ Περσίους τὴν ἐπέτειο τῆς ἀνακωχῆς. Εἶνε ἔνα συγκυνητικό δρᾶμα τὸ ἐποκῆς τοῦ πολέμου.

της εποχής των πολεμών...

Δεν θυμάμας ποιός είπε κάποτε ότι κάθε ἄνθρωπος, κάθε πρωΐ πρὸν φύγει ἀπὸ τοι πάντα του, μέτασε καλά νὰ ἔξουλογή ται καὶ νὰ μεταλαβάνῃ. 'Η ζωὴ εἰνε γεμάτη ἀπόσπαστα και μοισαῖα περιστατικά και μπορεῖ ν' ἀντικύδον τὸ θάνατο σὲ κάθε ἔημα του, ήταν ω̄ απ' τὸ αἴγαυο κι' ἀδιαπέραστο μωσῆριο κι' οὐδανοῦ.

Κι' ἀλλήθια, δὸς λοχαγὸς Ζερὰρά Μπωμέδεν θὰ μποσσύσε ποτὲ νὰ φωναστῇ, ἐκείνη τὴ μέρα, οὐτὶ στὸ σταθμὸν τοῦ Σουασόν, στὸ ίδιο τραίνον ποὺ μηγίστε στὸ Παρίσιο, στὸ ίδιο Βαργύρι καὶ στὸ ίδιο διαμέσουμα τῆς ποώτης θέσεως θὰ συναντοῦσε ἄξαφρα τὸ λοχαγὸν Πέρσην φλερόν ποὺ ήγιοτζε στὴ σπίτι του, δην τὸν περιμένε η ὁμορφη γυναικί του.

—Μπά! Για κινηταξει τι σύμπτωσις! Τι γίνεσαι Ζεράρδο; πω
ιρωάνθησε έσχαρος δι λοχαγόντος Φλέον; „Έλα λοιπόν να καθήσουμε
μαζί, έδω, ο ήνας απέντει του άλλον. Περίμενες ποτὲ θώ βα γυ-
ρίζαμε την ίδια μέρα και με το ίδιο τραίνο στο Παρίσι;

Ο λοχαρός Μπλωμέ μόλις ἀντίκρουσε τὸ φίλο του, χλώμασε σὰν νὰ βοήθηκε μπροστά στο θάνατο. Ἐνα κονό ἀντιφίγματα τὸν ἐγγένειον νὰ σφιέλῃ τὰ δόντια του μὲ τρόμο. Συνῆλθε ὡστόσῳ γηρυόρα καὶ μπόρεσε νὰ χωμόγελαση στὸ Φλερύν, ποὺ εἶχε ἀνοίξει κιολας διαχντικά τὴν ὄγκαλιά του.

—Πιέρ, έσύ ; ψιθύρισε ὁ Μπωμέ. Ἀλήθεια, τι σύμπτωσις ! ...
Και φίλησε μὲ παγωμένα χεῖλη τὸ φίλο του.

- Ήπω τα δάδια λιγάκι τη Ροζίνα, του έξηγησε ο Φλερύν. Καταφέρα να πάρω τέλος μια έπιταχμέρο αδεια, υπέτερα από έξη μηνες... Πόσσο θα χαρη η γυναικούλα μου, η καύμενή η Ροζίνα! Για

φαντάσου τὴν στενοχώρια της, νὰ ἔχῃ ὀλομόναχη στὸ σπίτι !
Ο Μπαύλος κοκκινήσε τῷων σαν νὰ τηρεπόταν μπροστὰ σ' αὐτὴν
τὴν ἄδολή χαρού τῷ φίλον του. Στεκόταν στενοχωρημένος, χωρὶς
νὰ ξένη τὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σταθμοῦ φώναξαν ἐντωμεταξὺ στὸν κόσμον ἀνεβοῦν στὶς θέσεις τους. Τὸ τραίνο σὲ λίγο θὰ ἔχεινονται.

—Κίνοις λοχαγέ! φώραξε λαχανισμένος. "Έχετε ένα γράμμα...
Την ή "δόγνινάντσα" τοῦ Μπωμέ. Οἱ δυὸς ἀξιωματικοὶ γύρισαν

— Ἔνα γράμμα ; Γιὰ μένα ; ἔκανε ὁ λοχαγὸς Μπωμέ . Ἐμπόρος , δῶσε μου το καὶ δόδομο γεήγορα , γιατὶ ἔξεινησε τὸ τραῖνο...

Ο στρατιώτης τότε, ἀπὸ τὴν
ταφαχῇ τον δὲν πρόσφατας νὰ δῶ-
τὸ γούμανα στὸ χέρι του Μπω-
μέ. Τ' ἄφησε νὰ πέσῃ κάτω καὶ
μ' ἔνα πήδημα ἐγγήκε ἀπὸ τὸ δια-
μέσουμα καὶ κατέβηκε ἀπ' τὸ
τραίνο ποὺ ἐφευγε πειά ἀπὸ τὸ
σταθμό.

Τὸ γράμμα ἔπεισ μποστά στὰ πόδια τοῦ Φλεγον πον ἐσκυψε ἀ-
μέσως γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στὸ φίλο
τον. Μᾶ ὁ Μπακέ τὸ είχε ἀπό-
ξει κιβώλας μὲν μιὰ ἀπότομη κίνη-
ση, δίχως νὰ μποσῇ νὰ κενψη τὴν
τσαγή του.

Ο Φλερόν εκείνη τη στιγμή ά-
κυβιώσως, από τή ματιά πού είχε
οίξει ση διεύθυνσι των φακέλ-
λον, είχε άναγκωστεί τό γραφι-
κό χαρακτήρα της γυναίκας του!
Και δίχως νά συλλογιστή τίποτ'
άλλο, με μιά άσυγκράτητη θυμηή,
είχε άρπαξει κι' αντός τό γεάμ-
από την άλλη άκοη. Μιά σεω-
πλή κι' άγονιώδης πάλι άξονος
τότε μεταξύ τους, μπροστά στά
σουμαγμένα μάτια τών ένισθατών.
Μά κανείς δέν κουνήθηκε από τή
θέσι τουν. "Ολοι τους καταλάβαι-
ναν ότι κάποιο δόδαμα, κάποιο ξα-
νικό δόδαμα είχε ξεσπάσει σάν
διπτραχή μέσα σ' εκείνα τά λίγα
δευτερόλεπτα

**Ο Φλερόν τέλος κατάφερε νὰ
κόψῃ ἔνα κοινάτι ἀπὸ τὸ γούμμα**

κι' ἀπόμεινε θονέός, ἀναστίνοντας θαφεῖαι, μὲ τὸ μέτωπο θδωμάτῳ καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σ' ἔκεινο τὸ κηματί του μώβ θαρτοῦ ποὺ τὸ ἐσφύγγει στὸ χέρι του. Ἐπειτα ἔγειρε στὴ γηνιά τοῦ κατα- πλε κοντά στὸ παρθένον, κι' ἐκλείσε τὰ μάτια. 'Ο Μπωμέ κατάχλωμος, πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, κάτταζε τριγύρω του σὰν τρελλός, χωρὶς να ζίει τι νὰ πέπ και τι νὰ κάνῃ. Ἀξαρτα ὄμως γι' ωσε και κάτταζε τὸ φίλο του, ποὺ κωπούσσε πάντα τὰ ματιά του κλειστά κι' ήταν κίτρινος σὰν πεθαμένος. 'Επειτα έσκυψε κοντά του και τοῦ ψιθύρισε μὲ μια φωνή πεν προσπλαθόσε νὰ τὴν κάνει σταθεροῦ.

—Πιέρ... ἀκούνσε με. Τί σου πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ; Δὲν ἔχεις δίκηνο...

Μὰ ἔξενοντες δὲι οἱ Φλερὸν κατασθῆσε μέσι τὸ χέρι τον τὸ μισθοῦμα καὶ δὲν ἡθελε οὔτε νὰ τὸ κυντάσῃ, γιατὶ δὲν εἶχε πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ καμίου ἀπόδειξι: Σ' ἐκείνη τὴν λυγόσημην καὶ τόσο τρομερή πάλη τους δὲν εἶχε καταλάβει στις ἡ πόνησια των ἥταν ἀληθινή, δὲι ἐκείνα τὶς ὑπέρφορα γράμματα απάνω στὸ μώβ φάκελλο η ταν γραμμένα απ' τὴ γυναικα του;

‘Ο Φλερὸν μισάνοιξε τὰ μάτια του ποὺ ἡταν γεμάτα δάκρυνα, μὰ δὲν ἀπόντης στὸ φίλο του. Μὲ τὴν πονεύμενή ματιά του, ὥστοσ, τὸν ἔδωσε νὰ καταλάθῃ ὅτι ἡταν περιττὴ καθέ δικαιολογία. Τὰ ἡ-
ξερε ὅλα! Κι' ἐκλεισε πάλι τὰ μάτια του γιὰ νὰ κοψήψῃ τὰ δάκρυνα
του.

Μ' ἔνα πικρὸ παράπονο τώρα ἔβλεπε τὸ σπίτι του ποὺ δέν ήταν πελά δικό του καὶ τὴ Ροζίνας του, πού δὲν ήταν πειὰ γυναικά του. Πόσο νονφερά τὴ συλλογικόταν, ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες του, στις πιὸ κοινωνες στιγμές τῆς μάχης καὶ τις νῦχτες μέσα στὸ ύγρο καὶ παγωμένο χαράκωμα! Πόσο λαχταερώδες τὴν εἰσηγήκη καὶ θεωρη ἀτμόσφαιρα τοῦ αιτιοῦ του καὶ τ' ἀπαλὰ καὶ κάτεσπρα χώρια τῆς Ροζίνας ποὺ τὸν ἄγκαλιζαν μὲ τόσην πειρατήσεια! Αντὰ λα τὰ συλλογικόταν ἀπὸ μακρονά, στὸ μέτωπο..

κα τα συνηγόριστα από μάλιστα, οι μετανοοῦντες.
'Η Ροΐντι!... Πώς απόρεσε τότε την πιστεψη στὰ λόγια της, στὰ λόγια τῆς «εὐθυνης χήρας», όπως την ἔλεγαν, πού τοῦ δοκιμάζοντας διὰ δέν είχε ἀγάπησει κακέναν ἄλλο καὶ διὰ μονάχα ἐκείνος τὴν είχε κακένα να νιώσει τὸν ἀληθινὸν ἔσωστα! Εἰλέχε δίκηρο διοπτρὸν πατέρας του, πού δὲν θήβειε αὐτὸν τὸ γάνοιο: Εἰλέχε δίκηρο ὁ συνταγματάρχης του, ἔνας στρατιωτικὸς μὲ τραγεια γλώσσα, πού τοῦ εἴπε τη καθαρὰ καὶ ξανθεφέρει οὐτι διὰ ἔκανε τὴ μεγαλείτερη κουταύαρδα τῆς ζωῆς του, ἐν ἐπαυτε γνωνάκια του τὴν «εὐθυνη χήρας»; Εἰλέχε δίκηρο καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι στο 'Υπουργεῖο ποὺ τοῦ ἔφεραν γχίλεις διαυκολίες καὶ τούς καθυπερθύρουσαν τὴν ἀδείαν τοῦ γάνων, ματι τὸν γχαπούσιες, ὅπως ἔλεγαν; Ναι! Εἰλέχε δίκηρο!... Μά ἐκεῖνος τότε δὲν πιστεύει σὲ κανένα καὶ δὲν ἀκούγει καμιμά ὀμιθουσοῦλή. Κι' ἔτσι, αὐτὸν τὸ πείσμα του τὸν ἀποξένωσε σιγά-σιγά ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς φίλους την. 'Ο μόνος ποὺ τὸν έσηθ-ύσει καὶ τὸν ὑποτηρεύει τὸν δικαίο Μάρων.

Γι' αντὸ λοιπὸν τοῦ ἔκανε τὸ φίλο; Γιὰ νὰ τὸν ἔγειραν; Γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴ Ροξίνα; Γιὰ νὰ γίνη φίλος της; 'Ο Φλερύν στὴν καρδιά των ἔνα σκληρό κι' ἀδάπτατο πόνο. 'Η ζήτει τὸν

Τί ἐποεπε τῷρα νὰ κάμῃ;
Πῶς θὰ γύρισκε στὸ σπίτι του;
"Οχι! Δὲν είχε πειά σπίτι, δὲν
είχε πειά γυναικά." Εποεπε νὰ
γυρίσε πίσω στὸ χαρακώμα, ἀ-
νέμεσα στοὺς στρατιώτες του.
Ἐκεὶ πέρα ήταν τὸ σπίτι του, ἡ
τίνογενεῖα του. Και μὲ μιὰ ἀ-
πελπιδωμένη προσπάθεια σηκώθη-
κε θόβιος, και δίνοντας στὸ
Μπλωμὲ τὸ μισθὸ γεάμμα, τοῦ εἰ-
πε συά, μὲ θραγή φωνή, σὰν
νὰ στέναλε.

—Πάρε το, είναι δικό σου!..
"Επειτα τυλίχθηκε στή χλαι-
νη του και παραπανώντας σάν
μεθυσμένος, έγινε στο διάδρομο.
Σε λίγο τό το-ένα στιθήκε σ'
ένα σταθμό. 'Ο Φλερύν κατέβη-
κε από το ξενών κι' έγινε α'
φωνος...

**Ο λοχαγὸς Ζεράο Μπαμέ,
τριζόντας τὰ δόντια του ἀπὸ τῆ
λύσσα, ἔγινε κι' αὐτὸς στὸ δια
δουμο, ὅταν ἔκπινησε πάλι τὸ
τρόπιον καὶ διάβασε τὸ σκήνωμέν
γραμμά τῆς Ροζίνας.** 'Η γυναι
κα τοῦ Φλερών τὸν εἰδομούνος
μ' αὐτὸς τὸ «ἔπειγον» δὲ τὸ πρεπε
ν' ἀναβάλλει τὴν μανταχώρῳ του,
γιατὶ ἔκπινε τις μέρες θὰ γύ-

'Η Ροζίνα, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο της, ξέσπασε σ' ἀναφυλλητά...

ριζες μὲν ἀδεια δ ἄνδρας της. Και τώρα; "Επρεπε νὰ πάη νὰ τὴ δῆ:

"Ἐπρεπε ν' ἀντικρύσθη πάλι τὴ Ροξίνα;

"Ἡ γυναῖκα τοῦ Φλερώ, δταν τὸν εἰδὲ ἄξαφνα μπροστά της παρα-
προφαμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὸν φώτησε μὲ τρόμο:

—Δέν ἐλαβεῖς τὸ γράμμα μου;

"Ἐκείνος κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά. 'Η Ροξίνα τὸτε τοῦ
χρονίσε μιὰ τρομαγμένη μοτία καὶ τὸν ξαναφώτησε:

—Με τότε γιατὶ ἥθες; Εὔρεις πῶς μπορεῖ νάσθη ὁ Πιερὸς ἀπὸ
τὴν μιὰ στιγμὴ ὡς τὴν ἄλλη...

"Ο Μπωμές χωρίστως τὰ μάτια κι' ἔγινε ἀκόμη πιὸ χλωμός. 'Η
Ροξίνα μ' ἔνια αἰχμήμα τρέθησε κοντά του.

—Ζεράρ! τεῦ φωνάξε. Τί συνθάνει; Πέρις μου, τι συνθάνει;

—Ο λοχαρὸς Μπωμές τότε τῆς εἶπε:

—Ο ἄντρας σου τὰ ξέρει λία!

Και τῆς ἔδειξε τὰ δυό ταστακωμένα κομμάτια τοῦ γράμματος.

—Θεέ μου! ξεφύνουσε ἡ Ροξίνα, κυντάζοντας μὲ φρίκη τὸ σκι-
νεμένο γράμμα τῆς.

—Δέν φταιτε κανείς... τῆς ἐξήγησε μὲ πίκρα δ Ζεράρ. "Εσει τὸ
θέλησε ἡ μοιρα...

Και τῆς διηγήσκε τὴν τραγικὴ σκηνὴ τοῦ τραύματος.

'Η Ροξίνα, τρομαγμένης ἀπὸ τὸ φόβο της, ξέσπασε σ' ἀναφυλλητά:

—Και τώρα; τοῦ εἶπε. Τί θὰ κάνω τώρα;

—Ο λοχαρὸς Μπωμές, ἀνήντος, στεκάνει μπροστά της, σκύθον-
τας τὸ κεφάλι, σὰν δειλός. 'Η Ροξίνα τότε μ'ένα ξαφνικό μίσος τοῦ
ρώματος, κτυπάντας τὸ πόδι της ἀπὸ τὸ θυμό:

—Με κατίσταψας! Φύγε!... Φύγε!... Δέν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ!..

Και τὸν ἄδωκες ἀπὸ τὸ σάτι της.

'Ο Ζεράρ τὴν ἴδια μέρος πῆρε τὸ τραύμα καὶ ξαναγύρισε στὸ μέ-
τωπο. Εἶχε κάρει ἑνὶ μεγάλῳ κεφάλᾳ κι' ἥθελε νὰ ἔξειλεωθῇ μὲ κάθε
τρόπο. Εἶχε καταστέψει τὴν εὐτυχία τοῦ φίλου του κι' ἔξειλε τὼ
τα, γιὰ πρώτη φορά, διὰ τὴν χειροπέδεως καὶ ἀπὸ ἑνὶ δολοφόνου...

Τὴν ἄλλη μέση, λοιπόν, δταν οἱ Γερμανοὶ ἀσχισταν πάλι τὴν ἑτ-
αστή, πετάγησε πρώτος ἀπὸ τὸ χαροκόπια καὶ σωριάστηκε τὴν ἴδια
πτυχή μενοδὸς ἀπὸ τὶς φραγμές τῶν ποινιδῶν.

'Ο λοχαρὸς Ζεράρ Μπωμές εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωὴ του τὸ ἄδι-
εο πὲν εἶχε κάνει στὸ φίλο του.

ΜΩΡΙΣ PENAP

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Τὸ 1888 δ τέως Κάισερ Γερμανίους εἶχε πάει στὴν ιλινικὴ τοῦ
περιφήσιου χειρουργοῦ Σέλαρτσκοφ. Τὴ στιγμὴ ἔκεινη ἀκοινώθη, δ
τριῶς του καθηγητής ἐκτείνοντας τὸν ἀκρωτηριώσιμο τὸν ποδιόν ἑνὸς
μίσοντος. 'Η ἐγχιριστής ἐπέτυχε καὶ τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε δ
πνικοχάρτωσ, ωςτε φωνάξε:

—Μπιζ!... Μπιζ!...

Ἐντυγχῶς δ φίλος τους καθηγητῆς δὲν τὸν... ἀκούστε, κι' ἔτσι δὲν
μοιρεῖ καὶ τ' ἄλλο πόδι τοῦ ἀρρώστου του.

Μιὰ μέρα διατηρούμενα τοῦ Ελισσάδετ τῆς Αντορίας έγήκε περί-
πατο μεξιν μὲ τὶς κορες της καὶ τὸν "Ελληνα δάσκαλο της κ. Κε-
φαλᾶν.

'Ένως δύμας ὅλοι τους ἀπολαμβάνανε τὸ δωσερὸ δεράκι, ποὺ μοσκο-
φύλοσε ἀπ' τὰ λυλούδια τοῦ Κερουκράϊκον παραδείσου, ή αὐτοκρά-
τεια γύνειε ἀπότομα στὸν δάσκαλό της καὶ τοῦ εἶπε:

—Δέν είνε ὀψοφρες δικόρες μου, κ. Κεφαλᾶ;

Κι' διάφελετατας κ. Κεφελᾶς τῆς ἀπάντησε:

—Μεγαλειστάτη, καὶ ἡ γκαμήλα τὰ παιδιά της ὡραῖα τὰ δρίσκει.

'Η ἀνεκτικότητα καὶ ἀγοθή αὐτοκράτεια, δταν ἀκούστε τὴν δχι
καλανετική αὐτή ἀπάντηση, δχι μόνο δὲν θύμωσε, ἀλλὰ ξεκαρδί-
στηκε ἀπ' τὰ γέλια.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

'Ο Βάγνερ ἐξεδήλωνε τὸν ἐνθουσιασμό των μὲ τοὺς πιὸ τολμη-
ροὺς καὶ παράξενους τρόπους.

Είναι ἀπολότως πιοτοποιημένο γεγονός, δτι κατὰ τὸ 1875, στὸ
Μπλαϊστόν, μέσα στὴν μεγάλη αίθουσα τῶν συντελιῶν καὶ μπροστά
στοὺς ἀπειράρθριμους θυμωμοτές τους ἔκανε μιά... τούμπα! Μὲ τὸν
σρόπο αὐτὸν εἶχε ἐκδηλώσεις τὴν μεγάλη εὐχαρίστηση ποὺ αἰσθάνθηκε
ἀπὸ τὴν ἐπιτυχημένη ἐπέτειον ἐνός ἔργου του.

Είναι γνωστὸν ἐξ ἄλλου, δτι δ ἔξοχος αὐτὸς συνθέτης φερούντανε
συχνὰ σὰν ἑνὶ μικρῷ παιδί. "Ενα δράδυν ποὺ δ Λίστ εξέτελεσε
μπροστά του μιὰ ἀπ' τὶς σονάτες του, ξαπλώθηρες χάμους, φωνάζον-
τας:

—Φράντς, φίλε μου, πρέπει νὰ κυλαστῶ κάτω σὰν ἀρκούδα γιὰ
τὰ σοῦ δείξω τὸ μεγάλο μου θαυμασμό!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ ZAN ΜΩΡΕΑΣ)

I

Σ' ἀπειρο κάμπο μόνο του στέκει γεμάτο συλλογή

Στὴν αὔρα, στὸν ἀγέρα
Τὸ διττό, καὶ τὸν ίσκιο του μὲ φύλλα τρέμουσα στὴ γῆ
Απλώνει κάθε ημέρα.

Κοράκια ἐπανω του πετούν κι' ἀγριοπειτερεα δειλά
Νὰ θερένη ἀνάσα δίλγη,
Τὸ τρώει ἡ μούχλα, καὶ δικτύασσε διάδημα
Πλοκάμια το τυλίγει.

Νοτιές θρυγίλεις κι' ἀστραπές τοῦ ἀφῆκαν τὴν τρανή συνηνά
Κορδόνη του συντριμμένη,

Ομοια θλιψμένο υπέροχα, πανούσηγον δινθρόπους τὰ σκληρὰ
Χτυπήματα υπεμένει.

II

Σᾶς ξαναβλέπω αἰκίνητα, ως κυπαρίσσια, στὸ σκληρὸ
Φῶς, πάντοτε ὑψηλόνεια

Σ' ἀκρογιαλιά, σ' ἔνα λευκό φράχτη κοντά, στὸν οὐδανὸ
Τὸ ύπειο ζωγραφισμένα.

Φυλόμε τὸ ἴδιω, τοὺς νεκρούς· ἄσθυσσο μανόν ἔχω ψυχὴ^η
Πιὸ μανόν ἀπ' τὴν μωσή της σφράγησης.
Μ' ἀπὸ τὴ μοιρα πάω μπροστά κι' ἀπὸ τὴν δύστυχη ζωὴ
Σᾶς τὴν τρανή κοροφή σας.

III

Συλλογισμένας κι' ἔρημος θὰ πάω στὸν δρόμον πέρα,
Κάτων ἀπ' τὸ κρύο κι' ἀπ' τὴν καράξηλαμένο αιλέρα,
Κ' ἔρωτικά στὰ χέρια μου θὰ σφίξω καὶ στὸ στήθος
Τὰ φύλλα σου, ως φθινόπωρο, ποὺ δεῖξε ρίχνον πλήθος.

Τὸν ἄνεμο καὶ τὰ πουλιά, ποὺ ὅταν δράμαντος, κράζουν
Πετάντως πάνω ἀπ' τὸν κρύο πόνον θ' ἀκούσον, στὰ θλιψμένα
Λιειδάδα, σ' ὄχοντα ποὺ νερά λυπτρεψά λιμάζονται,
Θάνατε, ἐστὶ θά στοχαστῶ πολύ, ζωὴ καὶ σένα!

Τὰ νέφη, τὸ δροσόπταγο θὰ δέσῃ τρεμαγμένα
Καὶ δύνη μες τὴν καταχνία θὰ ξεψυχήσῃ ἀγάλι,
Ἀποσταμένος τότε ἔνο, γαληνεμένος, σ' ἔνα
Λίθο ακονιτώτας, τὸ πικρὸ φυσικὸ θὰ κόψω πάλι.

IV

Πέρα στὴν ἀκοη τῶν δασῶν στοιχάζομει τὴ χώρα,
Τὶς νύχτες τὶς ἀτέλειωτες, τὸ δάσος ποὺ ἐρημώθη,
Ἄπ' τὸ Νοιέρδρο τὸ σκληρό,—καὶ καθισμένη τώρα
Μπρόστη στὴ φυτιά της, μιὰ γοητὰ τὴν φύσα της νὰ κλωθῃ.

Ἐσένα ποὺ σ' ἀντάμωσα σ' δλευς τὸν δρόμους, τόσο
θλιψμένη, καὶ τὸ θῆμα μου πάντα ώδηγούσες μόνη,
Σελήνη, θὰ σὲ καστερώ γιὰ νὰ σὲ καμαρώσω
Στὸ φέμε ώδαισιν ποταμού π' ἀρχίζει νὰ παγώνη.

V

Θυητὴ ὀλιγόπτειε, καθοδία πολὺ δινθρωπίνη, ώδιένει!
Σὰν τὸν ματιῶν τὸ ἀνάβλεμμα τὸ πλούσιο φῶς θαυμάνει,
Δὲν θὰ τὸ γοινότες ἔσει ποτέ, πόσο φωτίζει ἐμένα
'Η σικὰ ποὺ τούτη η σκοτεινή δενδροστοιχία ξαπλώνει.

ΒΡΑΔΕΙΑ

(Τοῦ WILLENS KLOOS)

Κεθώδης μακρυνὰ στὸν χρυσογάλανο οὐρανὸ

Μλάνη λουκένδη τὸ φεγγάρι ἀνθίζει,

—Σάν λουνιόδη μισάνοιχτο, χωρίς καρπό—

Ποὺ τὰ φύλλα του στὸ ἀπειρο σκορπίζει,

—Ἐτσι στὸν πέπλο ἀνάμεσα, θαρρῶ, κάπουα φροδά

Τὸ ώδιοφόρο σου πρόσωπον ἐφράνημεν διπορός μου

Καὶ ὑπερερα τὴν δέσηντηκεν ἀργά...

Μακρώνας ἀπὸ τὰ μάτια μου, στὰ βάθη του ἀλλού κόσμου.

—Ω! σὲ ἀγαπῶ σὰν ὄντερον ὠδαῖο νυχτερωνό,

Ποὺ μανοχά γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ὄπινο μας πλανᾶ

Καὶ μαλίς ἔρεις ἡ χαρωπή γοργοπετάσει μακρων.

Καὶ σὰν τὴν ρόδινην αὐγούσλα σὲ ἀγαπῶ,

Καὶ σ' ὅγαπο σὰν τὴν ἀχνήν ἀστροφεγγεά...

Σὰν κάθε ποδῆμα ωδωρό ποντναι ἀπ' τὴ γῆ μακρων.

Μετ. ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ